

ΤΈΚΝΟ

ΤΈΚΝΟ, ΤΟ, ουσ. [<αρχ. τέκνον], το τέκνο· όμορφος νεαρός ή νεαρή, το τεκνό: «για δες ένα τέκνο που περνάει απ' τ' απέναντι πεζοδρόμιο!»·

- *αμαρτίες (αμαρτίαι) γονέων παιδεύουσι τέκνα*, βλ. λ. [αμαρτία](#)·

- *είναι πνευματικό τέκνο (του τάδε)*, **α.** μορφώθηκε και καθοδηγήθηκε από τον τάδε: «ο τάδε ποιητής είναι πνευματικό τέκνο του Σεφέρη». **β.** λέγεται και με αρνητική διάθεση: «πώς να μην είναι μεγάλος απατεώνας, αφού είναι πνευματικό τέκνο του τάδε»·

- *κι εσύ, τέκνον Βρούτε*; λέγεται στις περιπτώσεις που, εκτός από τα πλήγματα που δέχεται κάποιος από τους άλλους, τα δέχεται και από κάποιον που τον θεωρούσε φίλο του. Από το ότι ο Μάρκος Ιούνιος Βρούτος, αν και συνδεόταν φιλικά με τον Ιούλιο Καίσαρα, συμμετείχε στη δολοφονία του. Τα λόγια αυτά αποδίδονται στον Ιούλιο Καίσαρα·

- *τέκνο(ν) μου!* προσφώνηση κληρικού σε πιστό: «νηστεύεις καθόλου, τέκνον μου!»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας